

THE PALM OF YOUR HAND - VERA TUSSING

Eline Van de Voorde 22-10-2015

Reviews

Vera Tussing

The Palm of Your Hand

Wrijven, aaien, klappen, het zijn bewegingen die ons eigen zijn. Maar als onze hand geleid wordt naar de schouders en het hoofd van een vreemde, weten we toch even niet zo goed hoe we ons moeten gedragen. Vera Tussing speelt in op dit ongemak, maar doet veel meer dan dat. Het contact tussen danser en toeschouwer gaat van moeizaam tot enthousiast in een choreografie die zich stilaan ontvouwt en zichtbaar maakt.

Wanneer we nog snel wat uitleg krijgen vooraleer we de zaal binnengaan en ons bovendien een nummertje wordt toegestopt, is het meteen duidelijk dat we tijdens *The Palm of Your Hand* niet in onze comfortabele, passieve positie van toeschouwer zullen blijven zitten. Deze keer geen stiekeme blik vanuit de duisternis, maar deelnemen op de scène, in een cirkel, al staand. We zouden hieruit kunnen concluderen dat de voorstelling wil inspelen op ons ongemak bij (lichamelijk) contact met onbekenden en bij publieksparticipatie in theater, maar daar blijft het niet bij. Vera Tussings dansvoorstelling gaat over de toenadering tussen danser en publiek, over het vervagen van de theatrale grenzen en bovenal over het blootleggen van een choreografie.

De vier dansers gaan rond in de cirkel die het publiek samen heeft gevormd. Ze benaderen enkele toeschouwers en vragen zonder veel woorden om mee te doen, zich te laten leiden. Met kleine, subtiele aanrakingen worden we gerustgesteld en overtuigd om onze schroom te laten varen. Wat begint met een kleine tik tussen de vingertoppen gaat over in geklap en geaai en mondt uiteindelijk uit in een toestand waarbij een deel van het publiek mee over de scène gezwierd wordt. De aanpak van de voorstelling is zachtvaardig en openhartig, al loopt het in het begin wat stroef. Niet iedereen laat zijn handen zomaar leiden en glijden over hoofd, rug en schouders van de dansers. De bewegingen zijn allesbehalve vloeiend, maar dit hoort erbij. We worden niet beschaamd of bespot, want iedereen wordt op een bepaald moment aangesproken om deel te nemen. De bewegingen zijn bovendien te kort om ze als mislukking te beleven. We voelen het publiek stilaan ontdooien. Want als iedereen meedoet, waarom ik dan niet?

Dit betekent uiteraard niet dat we ons na enkele ogenblikken volledig thuis voelen in deze opstelling.

Bovendien worden we enkele keren terug wakker geschud. Een plotse duisternis overvalt ons. We worden even opgeschrikt en proberen te zien waar we staan en tussen wie we aan het wandelen waren. De dansers zijn niet meer te onderscheiden van de toeschouwers. Een geruststelling of net reden tot paniek? Publiek en performers worden gelijkgesteld, maar we zijn op onze hoede, alerter voor wat komt. De rol van het publiek valt meer en meer samen met die van de danser. Ons aandeel in de voorstelling wordt groter. Wat begon met kleine en aarzelende handbewegingen, mondt uit in sterkere houdingen en stevige passen. Het lijkt alsof we het spel mogen opeisen. Toch wordt het nooit echt duidelijk of we als publiek moeten samensmelten met de dansers of het net van hen moeten overnemen. De lichtvlakken, die op het einde van de voorstelling door de duisternis en de rook heen worden gecreëerd, doorbreken het speelveld en geven ruimte aan de toeschouwers om hun plek in te nemen. Dit is het enige moment waarop de voorstelling even de weg verliest. Het publiek staat er verward bij, weet niet goed wat te doen: bewegen, blijven staan of weggaan? Het zorgt voor een vreemd einde, dat wegdeemstert zonder echte conclusie.

Dit verwarrende einde maakt *The Palm of Your Hand* echter niet minder geslaagd. Het is slim in opzet en mooi in uitwerking. De op zich eenvoudige bewegingen worden doorheen de voorstelling omgevormd tot een echte choreografie. Wanneer de dansers de bewegingen, die we in het begin als toeschouwer niet altijd vlotjes meededen, op elkaar toepassen, volgt er een korte dansfrase die de verschillende motieven samenbrengt. We krijgen het gevoel dat er voor ons als publiek een geheim wordt onthuld. Stilaan begrijpen we de opzet van de voorstelling. We zien en voelen hoe de choreografie wordt gecreëerd zonder dat daar een academisch discours voor nodig is. Het is geen deconstructie die we van op afstand moeten bekijken en analyseren, maar een samensmelting van losse bewegingen tot een coherent geheel. Het stuk wordt samen met de toeschouwers opgebouwd en op het einde zelfs aan het publiek overgelaten. De choreografie blijft abstract, maar door zelf deel te nemen, lijken we ze beter te begrijpen en aan te voelen. Het maakt Vera Tussings stuk toegankelijk en begrijpbaar. Het is verhelderend voor de dansleek en verrijkend voor de dansliefhebber.
